

Sygn. akt: III U 1754/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak
Protokolant:	sekretarz sądowy Emilia Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 lutego 2015 r. w O.

sprawy z odwołania A. A.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania A. A.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 29.10.2013r. **znak** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje A. A. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 14.06.2014r. do dnia 30.06.2017r.;
2. w pozostałym zakresie oddala odwołanie;
3. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29.10.2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił A. A. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

A. A. wniósł odwołanie od powyższej decyzji, żądając jej zmiany i przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniósł o oddalenie odwołania z uwagi na to, że Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 22.10.2013r. ustaliła, że odwołujący się nie jest niezdolny do pracy.

Natomiast na ostatniej rozprawie z dnia 17.02.2015r. pełnomocnik ZUS pozostawił rozstrzygnięcie do uznania Sądu.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 10.11.1994r. organ rentowy przyznał A. A. prawo do renty. Prawo to przedłużano A. A. i przysługiwało mu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 31.08.2013r.

W dniu 29.07.2013r. ubezpieczony złożył wniosek o ustalenie uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy na kolejny okres. Orzeczeniem z dnia 03.09.2013r. Lekarz Orzecznik ZUS ustalił, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy. Na skutek wniesionego sprzeciwu, jego stan zdrowia był badany przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z dnia 22.10.2013r. także orzekła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

Wobec powyższego decyzją z dnia 29.10.2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił przyznania A. A. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art.61 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.) – prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Definicję osoby niezdolnej do pracy podaje natomiast art.12 ust. 1-3 tejże ustawy, który stanowi, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust. 1), przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (ust. 2), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3).

W świetle powyższych przepisów skuteczność odwołania A. A. zależna była od wykazania przez niego niezdolności do pracy.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu ortopedii, neurologii, psychiatrii i psychologii. Po przeprowadzeniu wywiadu z A. A., jego zbadaniu oraz po analizie dokumentacji medycznej biegli neurolog M. B., ortopeda J. S., psycholog H. P. i psychiatra M. F. rozpoznali u niego: organiczne zaburzenia osobowości i zachowania po przebytych w 1994r. urazie czaszkowo-mózgowym, zespół uzależnienia od alkoholu w wywiadzie i intelekt w granicy normy wiekowej i relatywny do poziomu wykształcenia.

Biegli ocenili, że występujące u odwołującego się schorzenia oraz stopień ich zaawansowania nie powodują niezdolności do pracy zarobkowej (k.16-18).

Odwołujący nie zgodził się z wnioskami biegłych. Opisał swe dolegliwości i złożył nową dokumentację lekarską. Wniósł także o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych.

Sąd uwzględnił ten wniosek. Z opinii biegłego neurologa J. W., ortopedy G. K. i psychiatry A. Ł. wynika, że rozpoznali u odwołującego organiczne zaburzenia zachowania i nastroju, stan po urazie czaszkowo-mózgowym. Biegli stwierdzili, że stan zdrowia A. A. czyni go osobą niezdolną do pracy, nie nastąpiła poprawa jego stanu zdrowia w porównaniu z okresem, za który miał przyznaną rentę.

W uzasadnieniu tej opinii biegli stwierdzili, że z badań psychologicznych z dnia 17.12.2013r. wynika, że odwołujący ma zaburzenia funkcji poznawczych, analizy wzrokowej, zaburzenia selektywności uwagi, zaburzenia koncentracji i orientacji przestrzennej. Od 20-tego roku życia był na rencie. Od tego czasu choroba nie cofnęła się, a wręcz przeciwnie – postępują zmiany organiczne (...), będące skutkiem wypadku. Zdaniem biegłych – z opisanego badania wynika także, że odwołujący ma ograniczenia zdolności uczenia się, ma słabą elastyczność myślenia, brak myślenia przyczynowo-skutkowego, przewidywania i planowania. Badanie potwierdza zdaniem biegłych niską wydolność (...), uszkodzenie funkcji czołowych i skroniowych. Ma także napadowe zaburzenia widzenia (k.58-60).

Biegli stwierdzili, że A. A. jest częściowo niezdolny do pracy od daty badania na okres 3 lat, czyli do dnia 30.06.2017r. (k.78).

Odwołujący nie wniósł żadnych zastrzeżeń do tej opinii, także co do okresu stwierdzonej niezdolności do pracy.

Natomiast organ rentowy po zapoznaniu się z badaniem psychologicznym z dnia 17.12.2013r. stwierdził, że nie kwestionuje opinii biegłych (k.95-96).

Sąd, oceniając materiał dowodowy, miał na uwadze, że druga opinia w pełni ocenia stan zdrowia odwołującego, albowiem biegli mieli dodatkowo do dyspozycji badanie psychologiczne z dnia 17.12.2013r. Wobec powyższego Sąd oparł się na wnioskach płynących z tej opinii. Z opinii tej wynika, że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy. Odwołujący miał przyznane prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1994r. do 31.08.2013r. Jego stan zdrowia nie uległ poprawie. W ocenie Sądu Okręgowego z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że odwołujący nadal nie może wykonywać pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami.

Zdaniem Sądu należało podzielić wywody i wnioski drugiej opinii biegłych lekarzy sądowych. Wnioski tych biegłych zostały sformułowane po przeprowadzeniu wywiadu, badaniu odwołującego się i analizie całości dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach rentowych oraz w toku postępowania przed Sądem. Opinia biegłych sądowych pierwszego składu okazała się niepełna z uwagi na brak badania psychologicznego. Opinia wydana przez drugi zespół biegłych poparta została logiczną argumentacją. Biegli jednoznacznie wskazali występujące u A. A. schorzenie, którego stopień i nasilenie powoduje częściową niezdolność do pracy.

Przy rozstrzygnięciu tej sprawy Sąd miał także na uwadze, że w wyroku z dnia 03.02.2010r. Sąd Najwyższy stwierdził, że Sąd musi zwrócić się do biegłego, jeśli dojdzie do przekonania, że okoliczność mająca istotne znaczenie dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy może zostać wyjaśniona tylko w wyniku wykorzystania wiedzy osób mających specjalne wiadomości. W takim przypadku dowód z opinii biegłego z uwagi na składnik wiadomości specjalnych jest dowodem tego rodzaju, że nie może być zastąpiony inną czynnością dowodową ani wnioskowaniem na podstawie innych ustalonych faktów (II PK 192/09, LEX nr 584735). Natomiast w wyroku z dnia 03.11.2009r. Sąd Najwyższy stwierdził, że Sąd nie może samodzielnie dokonać ustalenia dotyczącego stanu zdrowia i stopnia naruszenia sprawności organizmu pod kątem zachowania lub braku zdolności do pracy (I UK 138/09, LEX nr 570122). Nadto w wyroku z dnia 03.09.2009r. Sąd Najwyższy stwierdził, że gdy sprawa wymaga wiadomości specjalnych, to sąd nie może rozstrzygać wbrew opinii biegłych (II UK 30/09, LEX nr 537018).

Mając to na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał A. A. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 14.06.2014r. do dnia 30.06.2017r. Ustalając początkową datę okresu, na który Sąd przyznał odwołującemu prawo do renty, Sąd miał na uwadze, że z opinii drugiego zespołu biegłych wynikało, że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy od daty badania, które miało miejsce właśnie dnia 14.06.2014r. Sąd miał także na uwadze to, że odwołujący nie zakwestionował tej daty. Tym samym odwołujący spełnił przesłanki z art.61 w/w ustawy, albowiem w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Sąd, przyznając prawo do renty po dacie wydania zaskarżonej decyzji, miał na uwadze treść art.316 kpc i wziął pod uwagę przy orzekaniu stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy.

Zgodnie z treścią art. 118 ust. 1a w/w ustawy - Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującemu prawo do renty, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego odnośnie do nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie nie istniały podstawy do obciążenia odpowiedzialnością organu rentowego za nieprzyznanie odwołującemu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy już na etapie postępowania przed ZUS-em. Z uwagi bowiem na poziom skomplikowania sprawy, do jej rozstrzygnięcia niezbędne były dwie opinie zespołów biegłych sądowych lekarzy.

Z tych względów orzeczono jak w pkt 3 wyroku.

Ponieważ z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie wynika, aby także w okresie od dnia 01.09.2013r. do dnia 13.06.2014r. A. A. był osobą niezdolną do pracy – zatem Sąd w tym zakresie oddalił odwołanie stosownie do treści art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.